

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.453/2013/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év szeptember hó 17. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés büntette miatt **vádlott** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. október 14. napján kihirdetett 16.B.262/2011/17. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A bűncselekmény jogszabályi megjelölése a Btk. 294. § (1) és (3) bekezdés a./ pont aa./ alpontja.

A vádlott a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a büntetés 2/3-ad részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú ítélet ügyszáma helyesen 16.B.262/2011/17.

A vádlottat kötelezi a másodfokú eljárás során felmerült 5.530 (ötezer-ötszázharminc) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. október 14. napján kihirdetett 16.B.262/2011/17. számú ítéletével **vádlottat** a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző a (3) bekezdés I. tétele szerint minősülő vesztegetés büntette miatt 1 év 6 hónapi, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte, 5.000 forint vagyoneklobzást rendelt el vele szemben, és kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő ügyész az ítéletet tudomásul vette. A vádlott és védője elsősorban a tényállás téves megállapítása miatt felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség aBF.1118/2013/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően mérlegelve helyes tényállást állapított meg, és törvényesen minősítette a vádlott cselekményét és indokolási kötelezettségét kellő terjedelemben teljesítette. Egyetértett a cselekmény jogi minősítésével, és a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését továbbra is fenntartotta. Álláspontja szerint az ítélet nem ad magyarázatot arra, hogy a bíróság miért nem fogadta el a vádlott védekezését, illetve a védelem álláspontját. Felhívta a figyelmet arra, hogy a sértett vallomásaán kívül csak közvetett bizonyítékok állnak rendelkezésre, azoknak a tanúknak a vallomásai, akik a sértettől szereztek tudomást a történetekről. A vádlott járőrtársa ugyanakkor nem észlelte a vádban írt cselekményt, nem támasztotta alá a sértett vallomását, mely szerint pénz átadásra került volna sor. Mindezek alapján védence bizonyítékok hiányában történő felmentésére tett indítványt. Amennyiben erre a másodfokú bíróság nem látna lehetőséget, a nagyszámú enyhítő körülményre figyelemmel a kiszabott büntetés enyhítését kérte. Indoklásként előadta, hogy védencének két kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia, volt felesége gyermektartást nem fizet. Ezért a börtönbüntetés enyhítését indítványozta védence előzetes bírósági mentesítése mellett, hogy rendőri szolgálatát továbbra is folytathassa.

A vádlott utolsó szó jogán tett nyilatkozatában továbbra is tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, és előadta továbbra is szeretne rendőr maradni.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú tárgyalás kitűzésére az eljárási törvényben írt határidőt jóval meghaladóan került sor, amely nem felel meg a Be. 278. § (1) bekezdésében írtaknak. Egyebekben az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta.

Az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárása keretében a vádlottat kihallgatta, aki érdemi vallomást tett, és tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését ellenőrizte, a tárgyaláson kihallgatta **tanú1-t** és azokat a személyeket, akiknek **tanú1** a vele történetekről beszámolt, valamint kihallgatásra került a vádlott járőrtársa, **tanú2-t** is. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat - a vádlott vallomását, tanú vallomásokat, az ismertetett bűnügyi iratokat - a logika szabályainak megfelelően értékelte, és mérlegelési jogkörében állapította meg ítéletének tényállását. Nem fogadta el a vádlott védekezését, hanem azt **tanú1** tanú vallomása szerint rögzítette, amit az általa megvizsgált egyéb bizonyítékok is alátámasztottak. Álláspontját ítéletében megindokolta, indokolási kötelezettségének teljes körűen eleget tett.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján a vádlott által megszegett jogszabályhely felhívásával szükséges kiegészíteni. E szerint a vádlott azzal a magatartásával, hogy az észlelt szabálysértést követően a szükséges intézkedések megtételét elmulasztotta, megszegte az elkövetéskor hatályos Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló IRM rendelet 3. § (1) bekezdésében írt kötelezettségeit.

Az elsőfokú ítélet személyi részét pedig a Fővárosi Ítéltábla azzal tartja szükségesnek kiegészíteni, hogy a vádlott szolgálatából 2010. március 05-én került felfüggesztésre.

Az előzőekben írt kiegészítéssel az elsőfokú bíróság ítélete már mindenben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól és azt a Fővárosi Ítéltábla elfogadta felülbírálata alapjául.

A vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentésére irányuló indítvány a következő miatt nem foghatott helyt.

A Be. 351. § (1) és Be. 352. § (3) bekezdésében írtak alapján a másodfokú bíróság a törvényben írt feltételek teljesülésének hiányában kötve van az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz. A vádlott és védője a fellebbviteli eljárásban nem hivatkoztak olyan új tényre, vagy új bizonyítékra, amely alapján további bizonyítási eljárás lefolytatása vált volna szükségessé, és a másodfokú bíróság szintén nem tartotta szükségesnek további bizonyítékok beszerzését, mivel álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozott. A vádlott és védőjének indítványa lényegében a bizonyítékok eltérő mérlegelésére irányult, ezen keresztül a vádlott felmentésére, amely az előbb idézett felülmérlegelés tilalmára figyelemmel eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és helyesen minősítette cselekményét is, azonban tévedett amikor a vád tárgyává tett cselekmény elkövetése idején hatályos büntető törvényeket alkalmazta. A Btk. 2. §-ára figyelemmel ugyanis a cselekmény elbírálásakor hatályos büntető törvénykönyv a vádlott cselekményének kedvezőbb elbírálását teszi lehetővé. Bár az összevetett büntető törvénykönyvek ugyanolyan büntetési tétellel fenyegetik a vádlott cselekményét, a vádlottal szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés elrendelése esetén az 1978. évi IV. törvény rendelkezése szerint a büntetés kitöltését követő $\frac{3}{4}$, míg a Btk. vonatkozó rendelkezése szerint $\frac{2}{3}$ részének letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Ezért a másodfokú bíróság a vádlott cselekményének elbírálásakor a hatályos büntető törvénykönyv rendelkezéseit vette figyelembe.

A vádlott tényállásban írt cselekményével megvalósította a Btk. 294. § (3) bekezdésébe ütköző a/ aa. pontja szerint minősülő vesztegetés büntettének valamennyi tényállási elemét. Kötelességét megszegve hivatalos személyként eljárva nem intézkedett az általa észlelt szabálysértés miatt, tevékenységéért anyagi ellenszolgáltatást fogadott el.

A vádlott büntetésének enyhítése érdekében bejelentett fellebbezést sem tartotta alaposnak a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe a bűnösségi körülményeket, melyek közül különös nyomatékka kell értékelni a jelentős időmúlást. A vádlottal szemben

az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott 1 év 6 hónapi, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés inkább enyhének, mint eltúlzottnak tekinthető, figyelemmel arra is, hogy az irányadó bírói gyakorlattal ellenétben, az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztette és nem alkalmazott a vádlottal szemben lefokozás katonai büntetést. Az ítélet hiányosságainak pótlására azonban a súlyosítási tilalomra figyelemmel a másodfokú bíróságnak nem volt lehetősége.

Az előzőekre figyelemmel a másodfokú bíróság a kiszabott büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget. Ugyanígy a bírói gyakorlattal ellentétesnek ítélte azon védői indítványt, hogy a korrupciós bűncselekmény miatt elítélt vádlottat előzetesen mentesítse a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a terhére rótt bűncselekmény miatt a vádlott az előzetes mentesítésre nem méltó.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság az új büntető törvénykönyv rendelkezéseit alkalmazta, a Btk. 38.§ (2) bekezdés a/ pontja alapján megállapította, hogy a vádlottal szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtása esetén abból a szabadságvesztés büntetés letöltésének 2/3-ad részét követően bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság helyes indokainál fogva helybenhagyta azzal, hogy az elírt ügyszámot helyesbítette.

A másodfokú eljárásban a vádlott kirendelt védőjének működésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla a vádlottat kötelezte.

A másodfokú bíróság által alkalmazott jogszabályok a Be. 372. § (1)-(2) bekezdése.

Budapest, 2014. szeptember 17. napján

Dr. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

. Török Zsolt s.k.
előadó bíró

. Mészáros László s.k.
szavazó bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

, 2014. szeptember 17. napján

Dr. Ruzsás Róbert s.k.

a tanács elnöke